

Турчето ококори очи.

— Искамъ!

— Може. Ама ще тръгнешъ право за Анадола! Отдето сте дошли . . .

Момчето се огледа. Бѣше само. Пъкъ и съ още петима другари, не би посмѣло да се закачи вече съ сина на Гина вдовицата.

— Ние тукъ ходимъ съ скж-сани ржкави, ама сме си баремъ у нашенско.

Василъ подкара магарето напредъ, успокоенъ и доволенъ.

Но случи се нѣкакъвъ неговъ другаръ да го зърне и да го обади на даскала. Странната постжпка на сиромашкото момче се стори на даскала като предизвикателна дързостъ. Той приближи до Василя и попита:

— Вѣрно ли е, че си яздилъ магарето?

— Вѣрно е.

— И си миналъ посрѣдъ турската махала?

— Вѣрно е.

— Свалете го на земята! Дайте пржкката! Ще те науча азъ тебе! Вмѣсто да се засрами, право въ очитѣ те гледа и не мига!

Когато Василъ се завърна въ кжши съ посинѣлъ грѣбъ, той каза на майка си:

— Не ща вече да ходя въ килията на даскала!

Гина изгледа сина си и нищо не отвърна. На другия день тя го заведе въ „взаимното училище“. Тамъ се плащаше по-скжпо. Ала и тамъ биеха съ показалката.

Сърдечниятъ смѣхъ на Василя му печелѣше плесници дори и въ старозагорското класическо училище, кждето го заведе вуйчо му — светогорскиятъ иеромонахъ хаджи Василъ.

Минаха години. Василъ обикаляше съ вуйча си околнитѣ села и му помагаше да просятъ подаяния за Хилендарския манастиръ. Следъ това завърши попския семинаръ на даскалъ Атанаса.

Веселиятъ и пѣргавъ юноша стана замисленъ и кротъкъ момъкъ — дяконъ Игнатий. Ала скоро Игнатий отрѣза монашеската си коса и стана даскалъ Василъ Ивановъ. Следъ това даскалътъ пое байряка на Панайотъ Хитова и тръгна съ хайдушката дружина изъ Балкана. Като дива коза се катерѣше бившиятъ дяконъ по урвитѣ и скалитѣ, а въ боя бѣше дързъкъ като лъвъ.

Когато отново се услови за даскалъ въ село Ени-Къой, той уреди за младежитѣ гимнастически дружини, въ които ги учеше да се катерятъ по дървета, да се надпреварватъ